

Telefoner ombord på fartyg

Telefonen börjar alltmera komma till användning ombord på båtar för ordergivning, kommunikation mellan olika delar av fartyget o. s. v. Kungl. Flottan har sedan gammalt använt en typ av högljudande telefoner för elledning ombord, och med dessa som grundval har L. M. Ericsson konstruerat en del apparater lämpade för handelsfartyg.

Hela ledningsnätet ombord på ett fartyg måste vara vattentätt, och som följd härav bliva apparaterna av vattentät konstruktion med glanderinföringar för kablarna. Ledningsarean i kabeln är så kraftigt tilltagen, att något ledningsmotstånd praktiskt taget ej förekommer, detta för att få systemet »högljudande», d. v. s. den i en mikrofon alstrade växelströmmen skall dämpas så litet som möjligt genom ledningsmotstånd etc.

Fig. 1 visar en apparattyp lämplig att placeras på bryggan, i radiohytten eller på andra relativt skyddade platser. Som synes är den utrustad med handmikrotelefon samt extra hörtelefon, båda av bakelittyp. Hörtelefonerna äro försedda med läderdynor, som sluta tätt till örat; därigenom hindras utifrån kommande ljud att störa den lyssnande. Kablarna i telefonerna äro gummiisolerade av en oöm konstruktion. Varje apparat är försedd med en väljareanordning med sex lägen: ett svarsläge A, samt fem ringlägen. S är signalknappen. För inkommande signal kopplas till apparaten en vattentät ringklocka, se Fig. 2, som kan kombineras med en tjutare eller, om ännu kraftigare signal önskas, med ett relä, som sluter strömmen till en siren e. d.

På oskyddade platser, där överspolning kan befaras, t. ex. på backen och däckshustaket akteröver, skyddas apparaturen genom en skyddslåda, som visas i Fig. 2. För maskinrummen har en särskild typ konstruerats, vilken visas i Fig. 3. Denna apparat har både handmikrotelefon, extra hörtelefon och dessutom en laryngofon. Denna senare är en handmikrotelefon, där utifrån kommande ljud ej inverkar på mikrofonen; strömvariationer erhållas genom den vibration, som uppstår under tal, då mikrofonen hålles mot struphuvudet eller käken. Laryngofonen brukar därför även kallas käkmikrofon.

Man kan alltså avlyssna ett samtal från maskinrummet på ett under gång varande fartyg utan att maskinbullret förstör därifrån kommande tal. Då fartyget ligger stilla, begagnas den vanliga handmikrofotelefonen, vilken även utgör reserv, om talet från laryngofonen ej skulle kunna uppfattas tydligt.

Fig. 4 visar en apparat, som skall användas på fullt skyddade platser. Förbindelse önskas ju ofta från maskinrummet till maskinistens hytt, från bryggan till kaptenens hytt o. s. v.; denna typ, vilken är lämplig som hyttelefon, är ej utrustad med någon väljareanordning utan kan endast korrespondera med en eller två apparater.

För inkommande signaler användas dels vattentäta membranklockor, Fig. 5, som räcka till i ljudstyrka, där ej alltför starkt buller råder, och dels klämtklockor med 240 min klangdiameter, Fig. 6, vilka passa för maskinrummen. Denna senare klocktyp har visat sig bättre än tjutare och sirener, då moderna maskinerier själva alstra en tjutande ton, varför man behöver något som bryter av mot detta ljud.

Anläggningarna matas av ett 12 V ackumulatorbatteri. Då relälåda för sirener, lampsignaler o. d. begagnas, kunna dessa matas med befintlig belysningsström, om så anses fördelaktigt.

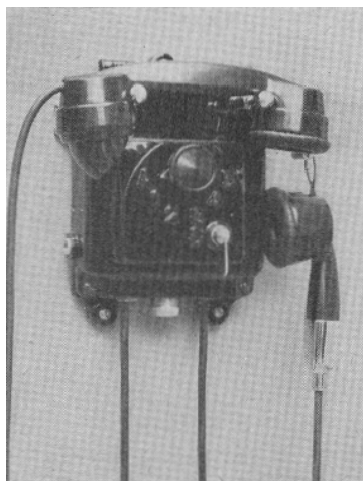

Fig. 1. Apparattyp i normalt utförande, försedd med extra hörtelefon.

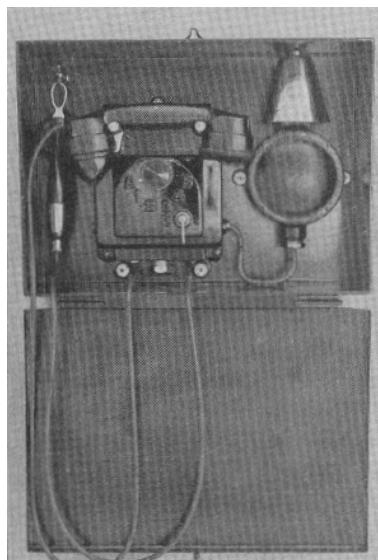

Fig. 2. Apparattyp i skyddslåda, med vattentät ringklocka.

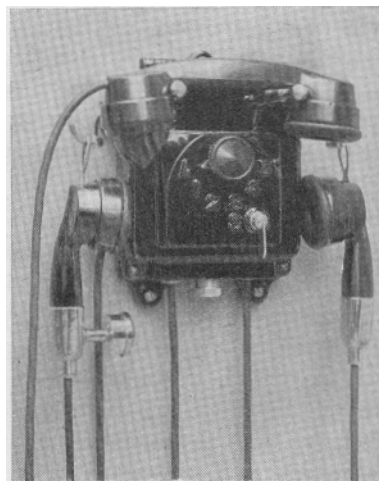

Fig. 3. Apparattyp med extra hörtelefon och laryngofon, för maskinrummet.

Fig. 4. Apparat för fullt skyddade platser, t. ex. maskinisthytten

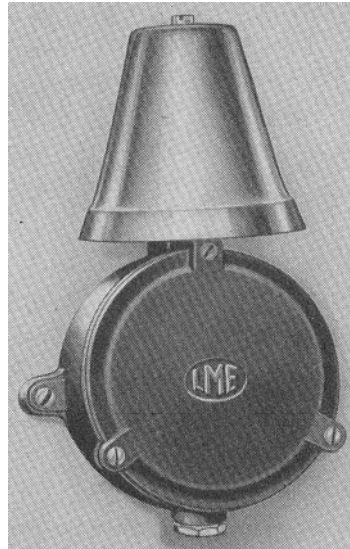

Fig. 5. Vattentät membranklocka.

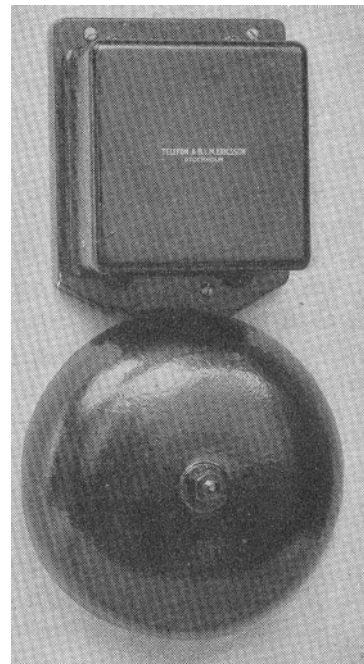

Fig. 6. Klämtklocka

Källa: Ericsson Review Nr 2 1933